

JESUS, JULENISSEN OG JULA

Julenissen hadde måttet si stopp til ønskelister. Det var oversvømmelse hos ham på Nordpolen. Gaveflommen var så stor at den fortrengte både is og snø. Hvor skulle han gjøre av alt sammen? Og hvordan skulle han nå ut med alle gavene på julaften? Det var en umulig oppgave. Han satte seg rett ned og tenkte: Hva ville Jesus sagt hvis han visste at bursdagsfeiringen hans var blitt slik?

Han følte seg medskyldig. Han hadde selv invitert barna til å skrive ønskelister og sende dem til seg. Men før i tida var listene mer uskyldige og beskjedne: «Jeg ønsker meg ei dokke til jul. Hilsen Kari, 8 år.» Nå var det bare dyre dingser på listene. Ingen glede å spore hos barna heller når de fikk sine dyre ønsker oppfylt, gang på gang. Til bursdag, jul og ellers.

Julaften nærmet seg, og nå var gode råd dyre. Hvem kunne gjøre noe? Han innkalte alle sine gode hjelpere, smånissene.

«Dere må ta en tur opp til himmelen og besøke Jesus og englene, og fortelle dem hvordan det står til. At vi her på Nordpolen oversvømmes av unyttige ting som noen lager og andre kaster. Ingen er glade for det de får til jul lenger, og menneskene virker ikke veldig glade ellers heller. Dere må spørre hva Jesus og englene hans har å foreslå, og hvordan de kan hjelpe til!» Smånissene nikkete. Selvsagt kunne de ta en tur opp til himmelen. Ikke noe problem.

Men Julenissen hadde flere oppgaver: «Dere må også svippe rundt på førjulsbesøk til barna nede på jorda og få dem til å ønske seg færre ting. Mer av slikt som ikke koster noe. Da behøver ikke foreldrene deres jobbe så mye, og så kan de heller gjøre morsomme ting sammen – sånt som barn liker.»

«Oj, det var lurt», sa smånissene i kor. De gledet seg til å snakke med barna.

«Og så er det en tredje ting dere må gjøre for meg», fortsatte Julenissen. «Dere må få politikerne i tale, få dem til å snakke sammen og høre på FN-sjefen, han som er sjefen for jorda. Hvis de hører på hva han og folka hans sier, går det bra. Hvis ikke, går det veldig dårlig for alle sammen.» Smånissene så på hverandre. «Au, det var en skikkelig vanskelig en», hvisket de til hverandre.

Så begynte de å legge en plan. Her måtte det magi til. Hvem var det som satt med oppskriften? Jesus og englene, så klart! Smånissene satte i vei til himmels, og suste rundt til englene der oppe i skyene. Englene ble i fyr og flamme. De hadde både tryllestav og tryllestøv, og kunne fly overalt i høyt tempo. Nye ønskelister – ikke noe problem! Alle kom til å ville ønske seg fred på jord og god fordeling av alt de trengte innen de var ferdige, lovet englene.

Da de kom til Jesus, var han alvorlig. «Nå må det være nok», sa han. «Jeg har sett på dette sløseriet lenge, og nå er faren min og jeg lei. Far har allerede sendt noen jordskjelv, oversvømmelser og branner som skremmeskudd, og vi har flere på lager!»

Smånissene så forskrekket på ham. «Men det går jo ut over uskyl-dige, både fattige mennesker som ikke har gjort noe, og dyrene også. Det er ikke rettferdig», mente de.

Jesus så på dem og svarte: «Det er straffen for å ødelegge Jorda.»

Smånissene pustet dypt og så på hverandre. De hadde mer sans for englenes metoder.

Det viste seg at det var ingen sak å få barna med på laget. De skjønnte jo greia! De syntes egentlig at alle disse tingene som rotet til rommene deres ble i overkant mye å rydde og holde styr på, og det var sant som nissene sa, de ble ikke så glade av alle tingene heller, iallfall ikke særlig lenge.

Barna løp ut og snakket med vennene sine, og de større ungene sendte meldinger, som ble til slagord: «Vi streiker! Ikke flere unyttige

julegaver! Mat til sultne barn! Vi finner oss ikke i at Jorda dør!» De ble sintere og sintere når de skjønnte hva de hadde vært med på. Sånn kunne det ikke fortsette, det måtte da de voksne også forstå?

Så var turen kommet til politikerne. Hvordan skulle de få politikerne til å lytte, finne løsninger og samarbeide?

Englene drysset og drysset tryllestøv og svingte tryllestavene sine over dem. Og hva skjedde?

Først begynte oljesjeikene å tette borehullene sine. Alle oljenasjonene samarbeidet om å fange og fylle CO₂ i lommer under havbunnen over hele verden. Nasjonene ble enige om å innføre pant på metaller og gjenbruke alt. I Norge oppsto en stor industri som leverte drikkevann til de som trengte det. Asfalt og betong ble brutt opp og jorda tatt i bruk til å dyrke mat igjen. Ingeniørene kom på nye ideer hele tiden og satte dem straks ut i livet. Alle jobbet på lag, og det var jobber til alle.

Etter jul tok smånissene en tur innom sjefen sjøl i FN. Han ble overrasket over å se så mange nisser, men slapp dem inn på kontoret sitt. Da han hørte om oppdraget, og resultatene så langt, klappet han i hendene.

«Det var akkurat det som trengtes», sa han, «et riktig julemirakel!»

Og snipp, snapp, snute, så var jobben gjort – lenge før 2025!